

לנسط לצד זה ולצד זה, ורק עם נקודות.

בל האותיות בגוףם בלבד נפש. בשכבות הנקדות, הרי הגוף מתקים בקיומו, ואז (שם ב) ויהי האדם לנפש מה בתוכו. וכך יוצאות מסוד של נקודה אמת. בשעה שהאותיות יצאו מן העולם הבא, כלם התגלו בסוד של אדם, וכיו גוף בלבד נפש.

עד שהתעורר הנקודה העליונה זו, ונכנסה בשתר לתוך קווים הבא. וכל הנקדות יצאו מותו הנקודה זו, לקים את האותיות על קיומן. וזה בראשית בראשם אליהם. ראשית זו הנקודה העליונה, שבה בראש אליהם, והקווים את כל הנקדות, מקוינו האותיות, שהם סוד של שמים וארץ. ואם לא בראשית זו, סוד הנקודה העליונה, לא התנקדו האותיות, ולא היה בהם קיום. דבר אחר בראשית, בראשית זו סוד הנקודה העליונה. בראש אליהם, בכלם הנקודה זו יצאו האותיות והצטירו במקוינם, להיות סוד הגוף באיברים ידועים, בלבד נפש. ומשום לכך בתוכו בראש, משום שלא יצאה נפש לגוף לעמד בקיומו.

בין שהתעורר הנקודה העליונה לתוך קווים הבא, להוציא את הנקדות של הנפש, או כתוב ויאמר אליהם יהי אור, והוארו האותיות בנקדות, שכן נפש. אור, זו הנקודה הראשונה, שמאירה מותו הנקודה בהיא הסתומה העליונה, שנסתירה ולא ידועה. הנקודה זו מאיירה מותו הסתוםה זו, הנקודה שקרהת חולם, שמאירה למעלה על כל האותיות, בשכיב הפבוד של הנקודה הסתומה.

וממשם שכלל האותיות התכנסו

דאורייתא. וקה לית לכל אתו רשי לנטל אלא להאי סטרא ולהאי סטרא, בר בנקודי.

אתו פולחו, כגופא בלא נפש. עד אתיין נקודיו, הוא גופא אהקיים בקיומיה, וכדיין (שם ב) ויהי האדם לנפש מה בתוכו.

ובכלו מראה דחד נקודה נפקאי. בשעתה דאתו נפקו מגו עלמא דאתי, פולחו אגליימו ברזא דאדם, והו גופא בלא נפש.

עד דאתער hei נקודה עילאה, ועל אל בטמירו גו עלמא דאתי. ונפקו נקודיו פולחו, מגו hei נקודה, לקיימא אתו על קיומיה. וקד איהו בראשית בראש אליהם, ראשית דא נקודה עילאה, דבה בראש אליהם, ואותו כל נקודיו תיקני דאתו, דאיונן רזא דשים וארץ. ואי לא hei ראשית, רזא דנקודה עילאה, לא אתנקידו אתו, ולא הו בהו קיומה.

דבר אחר בראשית, בהאי ראשית רזא דנקודה עילאה, בראש אליהם, בחילא דהאי נקודה, נפקו אתו, ואצטיריו בתיקנייהו, למיהו רזא דגופא בשיבין ידיין, בלא נפש. ובגין כך בתיב בראש, בגין דלא נפק נפש לוגפא לקיימא בקיומיה.

בין דאתער נקודה עילאה, גו עלמא דאתי, לאפקא נקודיו נפש, כדיון פתיב, (שם א) ויאמר אליהם יהי אור, ארנהירו אתו בנקודי, דאיונן נפש.

אור, דא נקודה קדמיה, דנהיר מגו ההיא נקודה עילאה סתימה, דסתיים ולא ידיע. נקודה דא, דנהיר מגו ההיא סתימה דא, נקודה דאלקרי חולם, דנהיר לעילא על כל אתו, בגין יקרא דנקודה סתימה.

ובגין דאתו פולחו, אתפנשו בחמש מה